

HÚSVÉT 6. VASÁRNAPJA**B év**

1 – 4 oldal

Olv.: ApCsel 10,25-26,34-35,44-48 – 1Jn 4,7-10 – Jn 15,9-17

A szeretet parancsa

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Isten hozta a Testvéreket!

Mindannyian érezzük, de talán tudjuk is, hogy igen nagy szükségünk van ezekre a vasárnapokra, mert ilyenkor kap az ember egy kis muníciót. Hiszen nem könnyű kereszténynek lenni. Így is mondhatnám, nehéz jó kereszténynek lenni, mert a központi gondolat:

„Szeressétek egymást, ahogy Én szerettelek titeket!”

Ez a szeretet akkor kezdődik,

amikor az emberek bontják le a falakat,
 amikor az emberek megszüntetik az elszigeteltségeket,
 amikor az emberek rádöbbennek arra,
 hogy egymásra vagyunk utalva, összetartozunk.
 Egymás nélkül nem lehet és nem is tudunk élni.
 Ezért oly nagyon fontos, hogy megértsük ennek a gondolatnak a lényegét:
„Szeressétek egymást, ahogy Én szerettelek titeket!”

Ez az egyetlen rendező elv a világban. Az összes többi elv félrevezethet bennünket, becsaphat bennünket bármely jószándékú is. Kérjük Isten kegyelmét, hogy valóban képesek legyünk ezt az isteni szeretetet továbbadni mindazoknak, akikkel találkozunk.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Mi emberek túl sokat használjuk ezt a szót: **„szeretet”**, templomokban meg egészen eláraszt bennünket, mert az ember szíve mélyén sejti, mi is a lényeg. Csak a gyakorlatban nem olyan egyszerű életre váltani az eszmét, az igazságot. Ez a kor, amelyben mi élünk, sok mindenre hivatkozva - talán kompromisszumokra hivatkozva - sokszor elárulja az igazságot. Kompromisszumkésztség nélkül nem lehet élni, csak ez soha nem jelentheti az értékek, az igazságok megtagadását, feladását. Nagyon gyakran talán magunk is tapasztaljuk, hogy megalkuszunk.

„Ezt parancsolom nektek!”

Ezen a mai vasárnapon szeretném egy kicsit jobban elvezetni a testvéreket ennek a fogalomnak a forrásvidékére. Ezt hallottuk:

„Ezt parancsolom nektek: szeressétek egymást!”

Lehet ezt parancsolni? Ez máris félreértése a kérdésnek, mert ha ez így nem lenne lehetséges, akkor Jézus ezt nem mondja: „Parancsolom nektek!” Az emberiség sorsáról van szó és Jézus Krisztus az emberi nem megváltója. Néha gondoljunk arra is, hogy egyetlen próféta, egyetlen vallásalapító sem állt elő ezzel.

„Szeressétek egymást!”

Sokat gondolkodom azon, hogy milyen egyetemes a kereszténység üzenete. Vannak nagy keleti misztériumvallások nagy igazságokkal, rengeteg értékkel, de egyedül a kereszténység üzenete *egyetemes*.

„Szeressétek egymást!” - hallottuk.

Nehogy félrevezessen bennünket az, hogy: „**egymást!**” Gondoljunk csak az első keresztény közösségekre. A kívülállók látták őket, látták az életüket és azt mondogatták:

„Nézzétek, hogy szeretik egymást!”

Ennek a jézusi szónak és ennek a keresztény magatartásnak azért volt forradalmi üzenete, mert az a kor, amelybe Jézus beleszületett, az a szeretetet gyengeségnek tartotta, a gyenge ember megnyilatkozásaként értelmezte. Nem is merem használni azt a szót, hogy értékelte. Ebben a korban hangzik el Jézusnak ez az üzenete. Ebben a korban jön létre az Egyház, az első keresztény közösség. Ez a kor csodálkozva fordult felénk és megállapította: „Nézzétek, hogy szeretik egymást!”

„Én választottalak titeket!”

Mi lesz a többiekkel? Erre rögtön lehet azt mondani, hogy Jézus azt mondta: „Menjetek el az egész világra és vigyétek el ezt az üzenetet!” Igen! De közelítsük meg egy másik oldalról, ami kézenfekvőbb és érthetőbb is, amikor Jézus azt mondja az első asztalközösségnek: - az volt az első Egyház, -

**„Nem ti választottatok engem,
Én választottalak titeket!”**

Ez egy olyan közösség,
akiknek szeretetben kell összetartozniuk egymással úgy,
hogy nem ők választják egymást.
Jézus választja külön-külön mindegyiküket.
Ebben ez a nagy titok, így is mondhatnám: szociális titok.

Jézus azokat ülteti egy asztalhoz, akiket ő választ. Nem biztos, hogy egyik a másikat választotta volna. Mi választanánk mindannyian egymást, akik itt vagyunk? De külön-külön mindegyikünket választott Jézus. Ezen igen komolyan el kell gondolkodni. **Itt van az erő!** Azokat ülteti egy asztal köré, akik nem biztos, hogy egymást választanák, de mert mindegyiküket Jézus választotta, mindegyik úgy ítéli meg, hogy helye van az asztalnál, mindentől függetlenül. Függetlenül az érzéseiktől, függetlenül attól, hogy hogyan látják egymást és hogyan viszonyulnak egymáshoz. Ha ezt a szempontot nagyon világosan látjuk, akkor egyértelmű következtetéseket vonhatunk le.

Ez azért fontos, mert ez a gondolat indítja el az Egyházat!***Péter a pogány Kornéliusz házában***

A kereszténység különben maradt volna egy zsidó szekta. Az első keresztények zsidók voltak, az apostolok is, és a zsidó ember nem lépte át a pogány ember küszöbét. Ebben a mai olvasmányban - amit hallottunk, - a pogány Kornéliusz meghívja Pétert, és a zsidó Péter elindul a pogányhoz és belép a házába. Mekkora botrány volt ez akkor. Előzőleg Péternek látomása volt. Egy lepedő ereszkedett le és mindenféle tisztátalan állat volt benne. Azt a hangot hallotta: edd meg! Én zsidó vagyok, tisztátalant egyek? Edd meg! Abban a pillanatban

jön a küldöttség, Kornéliusz küldöttsége, hogy jöjjön el Péter. Péter elindul Joppéból, Simon nevű tímár farizeus házából. Ez a látomás már előkészítette erre az útra. Péter megy és Kornéliusz házában találkozik a pogányokkal. Megállapítja, hogy ezek az emberek az Istenben élnek, bennük él az Isten, látható volt. - Mindegyikünkben ott él az Isten, a pogányokban is. - Isten mintha kiragyogott volna belőlük és megkeresztelte őket, mert eltöltötte őket a Szentlélek. ***Ez a nyitás!***

A szeretet nem a vérségi kapcsolatokra, hanem a lélekre hivatkozik

A nagy orosz írónak, ***Gogolnak*** van egy nagyon érdekes mondata, amit ehhez a jézusi gondolathoz csatlakozva fogalmaz meg: „Barátaimnak mondalak titeket!” Ennek a barátságnak igen szigorú a feltétele. „Tartsátok meg, amit Én mondok nektek! Szeressétek egymást!” Ez a feltétele a barátságnak. A barátságnak ára van, nagy ára van! Az emberek mondják: haver, cimbor. Legyünk óvatosak ezekkel a szavakkal, a barátságnak ára van, nagyon nagy ára. Gogol, aki hallja ezt a jézusi mondatot, így fogalmaz:

***„Csak az ember képes nem a vér szerint,
hanem lélek szerint rokonságot létrehozni.”***

Nagyon fontos üzenet ez is, mert a lélek felől szerveződő családba mindenki belefér, a vér szerinti családba nem. A zsidóknak kell ezen jobban elgondolkodniuk, mert a zsidókhoz nincs betérés. A zsidók más vérűeket nem engednek be maguk közé. Mi, akik a lélek felől szervezzük az emberi kapcsolatokat, hozzánk be lehet térni a zsidó származásúaknak, vannak is sokan a keresztények között. A zsidók bizonyos értelemben bezárkóznak és ennek sok következménye van. Megint más a lélek felől létrejövő közösség. Azért térek ki ezekre a kérdésekre, mert a szeretetet másképpen nem értjük meg.

***A szeretet nem a vérségi kapcsolatokra hivatkozik,
a szeretet a lélekre hivatkozik!
Ez ma a központi üzenet: Isten és ember Újszövetsége!***

Istennek volt egy Ószövetsége

Volt egy Ószövetsége is az Istennek egy néppel, pont a zsidókkal. Az volt a küldetésük, hogy az egy istenhitet megőrizték. Meg is tették. Isten mindig hűséges volt hozzájuk, ők nem mindig. Isten mindig jó volt hozzájuk. Ők is várták a Messiást, de csak maguknak. A probléma ebből adódott, hogy a Messiás nem csak nekik jött el, hanem mindenkinek. Amikor Isten megköti az Ószövetséget a zsidókkal, előbb felszabadítja őket, mert szövetséget csak szabad emberek köthetnek. Kiszabadítja őket a fogságból és utána köti meg a Szövetséget.

Isten és ember Újszövetsége

Ez az üzenet hallatlanul nagy jelentőségű. Isten mindenkit kiszabadít a bűn rabságából. Jézus kiengeszteli az Atyát. Az Atyának válasza a megbocsátás. Szabaddá tesz előbb bennünket, hogy aztán szövetséget köthessen velünk. Ez az Újszövetség, a kiengesztelődés és ezt a szolgálatot bízta ránk az Isten, a kiengesztelődés szolgálatát.

Nagyon komolyan gondoljuk végig, mit jelent az:
„Szeressétek egymást, ahogy Én szerettelek titeket!”
Ez azt jelenti, hogy az Atya szeretete Jézusba árad.
Jézus szeretete továbbmegy az apostolokba.
Apostolok szeretete továbbmegy az emberekbe,
kiárad az egész világra.

***Ez csak abban az esetben lehetséges:
„Nagyobb szeretete senkinek nincs annál, mint aki életét adja barátaiért!”***

Ebben a világban, amelyben élünk kell megjeleníteni ezt a szeretetet! Ennek a háttere

Ebben az anyagi világban, ebben az élő világban kell megjelennie a krisztusi szeretetnek. Ebben az anyagi világban, amely vak, amely közömbös, amely nincs tekintettel az értékekre. Gondoljunk arra, hogy mekkora erők működnek az anyagi világban, földrengések, tűzhányók, árvizek. Nincs tekintettel az anyagi világ az értékekre. Ha, akkor pusztít mindent.

Az élet törvényei. Az élet nem ismeri azt, hogy élni és élni hagyni. Az élet a létért való harc. Kegyetlen. Az élet nincs tekintettel arra, hogy mi módon marad fenn.

Ha a mi emberi történelmünket nézzük, majdnem ugyanolyan a folytatás, mint ami van az anyag világában, a létért való harcban. Mi mindent művelünk egymással, háborúk, egymást pusztítjuk egyenként, meg tömegesen.

Ebből a világból kell kiemelkednie a szeretetnek!

A szeretet valamiképpen ott van bennünk, minden emberben. Ki akar törni és nekünk mindent meg kell tenni azért, hogy ez továbbmehessen, továbbáradhasson. Ez csak akkor lehetséges, ha valamit megsejtünk abból, hogy minket szeretnek, minket szeret az Isten. Akkor, akkor talán valamit megsejtünk ebből a szeretetből. Ennek a szeretetnek az első jegye talán az, hogy vigasztalnak. Isten a vigasztaló, olvassuk az újszövetségi Szentírásban. Az ószövetségi Szentírásban: „Isten megvigasztal titeket, mint anya a gyermekét.”

***Valamilyen angyali vigasztalókká kellene válnunk ebben a világban,
mint az angyal, aki megvigasztalta Jézust a kertben, amikor vérrel verítékezett!***

A szeretet vigasztal, a szeretet nem ítélkezik. Goethe mondott egy nagyon okosat: „Minél öregebb leszek, annál megértőbbé válok, mert rájövök arra, hogy mindaz a rossz, amivel találkoztam a világban, mindegyiket megtehettem volna én is.” A szeretet nem ítélkezik, a szeretet megértő, nagylelkű. Mindenekelőtt, és mindenkifölött **cselekedet!** Vigasztalni fontos, lehet megértőnek lenni, ami még fontosabb, de legfontosabb

**tenni annak érdekében, hogy az ember a másik emberrel összetartozzon
és ebben a kapcsolatban értelmes életet éljen!**

+ A M E N +

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek!

Mindig Isten áldásával megyünk, mert szükségünk van arra az erőre, amit az áldás révén ad az Isten. Nem könnyű falakat bontani, megszüntetni nehéz helyzeteket és kiengesztelődni. Különösen gondoljunk arra, hogy igen nagy bajban van a kereszténységünk. Egy szekuláris világban élünk. Ennek a világnak nincs Istene, az ember magát isteníti és ebből rengeteg gond és baj származik. Bizonyos megújulásokról beszélnek, különösen a második vatikáni zsinat után. Ezekben a megújulásokban sok veszélyt is látok. Egyik oldalról az ember örül, mert az élet jelei, de igen sok klubszerű gondolat fogalmazódik meg ezekben a kereszténységen belüli közösségekben. Az eszmének is tisztulni kell, de ne felejtsük el, a kereszténység nem klub. Nem a szerint tartoznak össze emberek, hogy egymásnak szimpatikusak, többről van szó. „Én választottalak titeket!” – mondja Jézus. Nagyon fontos, hogy a kereszténységnek, az Egyháznak ezt az egyetemességét értsük, mert különben az lesz, hogy lesznek baráti társaságok. Nem baj, az is jó, ha barátságok születnek, de az Egyház nem baráti kör, legfeljebb Jézus barátainak a közössége. Ez igen drága, mert az az én barátom, aki úgy szereti a másikat, hogy az életét is kockáztatja érte. Ilyen barátságokra lehet gondolni. + ***Á L D Á S*** +